

Uddannelse i Huslighed“). Vil man alligevel fastholde Ønsket om Husholdningsskoler, kunde disse knyttes til vore Fortsættelses-asyler, der mere har Hjemmets Karakter. Skolebygningerne bør ikke alene være smukke, men ogsaa Mønstre paa Renlighed og god Luft; dette er en Umulighed, hvis der til Stadighed skal være Køkkener og Madlavning i stor Stil af Elever, der naturligvis har vanskeligt ved at arbejde propert.

Fortsættelsesasylet, som allerede nu har gjort stor Fremgang, kan jo paa en eller anden Maade knyttes saaledes til Kommunen, at de af Skolens Piger, som skal lære Madlavning, kan have deres Kursus der, og muligvis ogsaa selve Skolebørnenes Bispisning kunde foregaa der. De Børn, som er der om Formiddagen, kunde, forinden de gik paa Skolen, faa deres Middagsmad der, og de, der kom hjem fra Skolen, spiste som andet Hold.

I alle Tilfælde maa Kommunens Skolebygning ikke være Restauration. Det er upraktisk.

Der er ganske vist heller ingen Udsigt til, at disse Husholdningsskoler indføres nu samtidig med den foreliggende nye Reform; men vi vil blot ved disse Linjer advare imod et Skridt, der ser ud som en Reform, men allerede nu ikke mere er tidssvarende.

Derimod vil vi indtrængende opfordre alle Skolevenner og især vore Borgerrepræsentanter til at arbejde for Virkeliggørelsen af Fortsættelsesskoler, thi om end saadanne Ungdomsskoler vil blive en Udgift af Millioner for Kommunen, vil den foruden at hæve Folket til Intelligens og lykkeligere Kaar, være den største Økonomi for denne samme Kommune. *Johanne Meyer.*

Fra Amerika.

Fru Redaktør!

Det er en stor Glæde for mig stadigt at modtage *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ og midt i det kæmpestore Chicago med dets støjende Menneskevrimmel med *Kvindebladet* i Haanden at drømme mig tilbage til det stille Danmark og vore hyggelige og fredelige Kvindemøder. Her er ganske vist Kvinderne anderledes respekteret, og lettere er det for dem at faa Arbejde, men desto vanskeligere for Mænd, ti her gaar over 100,000 Mænd ledige her i Byen.

Men det var slet ikke for at fortælle noget om amerikanske Forhold, jeg greb til Pennen i Dag, det kan jeg ikke paatage mig; det var kun for at rette en Misforstaaelse i Nr. 8 i Artiklen „Morescos Systuer“. Det kommer jo rigtignok lidt sent, men der er jo ogsaa en lang Vej fra Chicago til København. De bedes at optage min Berigtigelse.

I den nævnte Artikel staar der blandt andet:

„Skal et saadant Kæmpefirma bygge Værksted, bliver det Symaskiner med Dampkraft, og der vil da kun behøves mindre end Halvdelen af Syere.“ Dette er en Fejltagelse. Det, at Maskinerne drives ved Damp, gør slet ikke Arbejdet hurtigere; Dampkraften har sin Fordel deri, at den letter Arbejdet i en betydelig Grad, saa at man ikke føler sig en Smule mere træt ved at sy paa Maskine end ved at sy i Haanden;

tillige er en Maskine, der drives ved Damp, vistnok fuldstændig ufarlig for Sundheden, da man ikke behøver at anstrænge sig det mindste ved at træde den. Disse to store Fordele har Dampkraften, men den syr ikke hurtigere end en hvilken som helst god almindelig Maskine. Jeg syr selv for Tiden i et saadant stort Kaabeetablisement, hvor der i et umaadelig stort Rum er over 150 Syere (mandlige og kvindelige) og ca. 200 Maskiner, der alle drives ved Damp. Det er naturligvis ogsaa meget lettere at passe ét saadant stort Maskineri end alle disse enkelte smaa Maskiner. Der er desuden ved Kaabesyning saa ulige meget mere Haandsyning, at Maskinsyningen næppe optager mere end en Fjerdedel af Tiden.

De vil altsaa se, at det kun vilde være en Fordel for Syerskerne, om der indførtes Værksteder med Dampkraft.

Agnes M.

Frøken Vilhelmine Møller.

Det er med en vis Forventning, at jeg efter den uhyggelige Sag i Børnehjemmet „Kana“ har grebet *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ for at se, hvad Kvinderne selv vilde sige om denne opsigtsvækkende og sørgelige Katastrofe, men til min Forundring — og lad mig tilføje Skuffelse — har Bladet endnu ikke omtalt den med et eneste Ord. Dette synes mig absolut at være en Fejl og ikke rigtigt overensstemmende med Bladets Hensigt, som jo netop er den at samle os Kvinder til fælles Deltagelse og Drøftelse af alt, hvad der vedrører os, det være sig enten godt eller ondt. Naar der nu er mødt os en saadan oprigtig *Sorg*, som Begivenheden i „Kana“ uden Tvivl har vakt i enhver tænkelige Kvindes Bryst, følger man dog uvilkaarligt Tiang til at udtale sig for hinanden for lige som at mildne lidt paa Saaret. Desuden — er det ikke fejgt at tie? især naar det, som her, gælder en *Kvindes* Nederlag? Jeg finder, det er urigtigt at gaa udenom Sagen, thi da kan Mændene med god Ret sige: „Ja, se nu, om Kvinderne frit og aabent vil bekende, at en af deres eget Køn har bragt Skam og Skændsel over Samfundet. Nej, havde det været en Mand!“ — Det er ogsaa noget af den Grund, at jeg vil gøre Begyndelsen med at bringe denne sørgelige Sag frem, og jeg haaber, flere vil tage Ordet efter mig.

Jeg behøver vel ikke at sige, at det naturligvis ingenlunde er min Mening at forsvare Frøken Vilhelmine Møllers ubegribelige Handlemaade. Den er i sig selv saa raa og modbydelig, at man skulde synes, at selv en Defensor vil have Besvær med at forsvare den for Retten. Mit Indlæg skal kun være en *inderlig* og *dyb* Beklagelse over hendes Adfærd, der har voldet os alle baade Sorg og Harme, og vi indrømmer villigt, at vi føler Skammen paa vort Køns Vegne fuldt ud. Jeg vil endogsaa sammenligne Frøken Møller med en kvindelig Lars Oftedal. Men fordi hun har gjort sig uværdig til sin Stilling, vilde det dog være Synd at tabe Interessen for Børnehjemssagen i det hele, der jo er en for Samfundet saa velgørende Institution. Man bør ikke lade Tusinder af fattige ulykkelige Børn undgælde for de voksnes Fejltrin. Der findes sikkert dygtige og samvittighedsfulde Kvinder, der

vil omfatte Sagen med Lyst og Alvor og uden dette afskyelige Hykleri, der har været der fremherskende Træk hos V. M. Hvorledes hun saa længe har kunnet gaa Bestyrelsen under Øjnene, er næsten ufatteligt, men for Fremtiden vil man vist nøje undersøge Forholdene, før end man træffer noget Valg til en saa betroet Stilling som Plejemoder og Opdragerinde for den opvoksende Ungdom; det bør være dens absolute Pligt.

E. W.

Vi vil i næste Numer af Bladet svare den ærede Indsender.

Redaktionen.

Beretningen

fra Foreningen til Værn for enligstillede Kvinder er udkommen og gør et imponerende Indtryk ved det store Arbejde, her øves af og for Kvinder.

Foreningens Formaal er, som bekendt, at tilvejebringe en indbyrdes Forbindelse mellem bedre stillede Kvinder i Danmark til Støtte og Vejledning for *enligt* stillede Kvinder af alle Stænder over alt i Landet.

At det er et ret betydeligt Antal af enligstillede Kvinder, der paa Værnehjemmet i København har fundet Raad, Hygge og Hjem, viser Beretningen. Paa første Afdeling har der i det forløbne Aar boet 65 Pensionærer og paa anden Afdeling 1,068 Kvinder, hvoraf 626 tjenestesøgende. For disse er et saadant Hjem især heldigt, idet det dels befrier den unge Pige fra den Fristelse at kaste sig hen i den første den bedste Plads for at faa Tag over Hovedet, dels fra de Farer, der kan være for de mange unge Piger, der er ukendte med Københavns Forhold, ved at færdes ene i den store By.

Disse tjenestesøgende har naturligvis kun opholdt sig nogle Dage paa Værnehjemmet, hvorimod andre unge Piger har haft Ophold der i længere Tid under deres Uddannelse til andre Fag som Lærerinder, Sygeplejersker eller andre Stillinger. 145 Kvinder er sendt ud i Landophold eller har faaet Billetter til fri Rejse.

At der maa raade en god Aand paa Værnehjemmet, beviser den stærke Tilstrømning og vel især dette, at Arbejdet ydes af Interesse for Sagen, saaledes ønsker Bestyrerinden intet Vederlag for sin Tjeneste. Det er smukt, naar rige Damer vil anvende deres Tid og Kræfter paa saa human et Arbejde.

Det synes os imidlertid en Ulæmpe ved Hjemmet, at de aldrig optager Kvinder, uden de først kan erlægge Betalingen; thi ganske vist er denne sat saa lavt som muligt, nemlig 50 Øre for et Døgn, men det hænder dog ofte, at en hæderlig ung Pige kan staa uden disse Penge og ikke have et eneste Bekendtskab, hvor hun kan gaa hen og laane dem. Der burde med alle de rigelige Fonds, der er, være et, som kunde give hjælpeløse unge Piger Nattelegi.

Foreningen har 57 Filialer i Provinserne, som ved et godt Samarbejde med Hovedforeningen udretter grumme meget.

„Værnehjemmet Bethania“ ligger i Helgolandsgade 8, København, hvor enhver kan se det store og hyggelige Hjem og give sit Bidrag dertil, som modtages med Glæde.